

După zece minute au apărut două mașini cu agenți, cerând să vorbească cu mine. Mama le-a spus că ^{Bădică} s'a îmbrăcat și a plecat după ce l-a chemat la poartă. N-au îndrăznit să intre în casă și au stat vreo jumătate de oră, insistând să mă vadă. Vecinii curioși iesiseră pe la porți.

Aflând despre ce se petrece am părăsit cartierul, spre norocul meu momentan.

După amiază, pe o rază de 500 metrii, ostașii sovietici intrau din curte'n curte spunând ^{că} urmăresc spioni nemți care se ascund.

În fața acestei situații, noaptea am părăsit orașul plecând în jud. Gorj în satele Valea lui Câine, Aninoasa și Tulburea, la niste colegi care mă invitaseră ^{mai} de mult.

Apropiindu-se începerea anului universitar și primind vești că acasă este liniște, m-am întors la Craiova să mă pregătesc de plecare la București.

În arhiva Securității am găsit o telegramă (pe care o anexez) trimisă de chestorul Bădică la comisariul Băilești cu data de 1 Septembrie 1945 prin care se cerea să se ia măsuri urgente de arestarea mea, indicându-se că aș putea fi la Ghenescu sau Tăriță și să fiu trimis sub escortă la Craiova. La Băilești a fost primită nota telefonică nr. 5706 de agentul Ungureanu.

A DOUA ARESTARE

Am revenit la Craiova pe 16 Sep. 1945 și m'am dus la Clubul PNT și am constatat că activitatea se desfășura în bune condiții și ziarul apărea. Ajuns seara acasă ^{și} pe când mă pregăteam să mă culc am auzit bătăi în geam. Era în jurul orei 21,30. Fiindcă n'am recunoscut persoana care continua să bată puternic, am început să strig: Hotii, pentru a alerta vecinii. După vreo 10 minute au intrat în curte 5 persoane printre care s'a recomandat inspectorul Dănescu și am recunoscut pe Bădică Ilie, Iatagan, Moldoveanu Ion, Mitricof, totuși de la siguranța Craiovei care mă anchetaseră în luna Iulie.

No 4160

C.N.S.A.S.
SERVICIUL
ARHIVA
11-87-2062
DOMNUL PRIM PROCUROR

Handwritten notes and signatures at the top of the page.

Subsemnata maria I. Ionitoiu din Criova strada General
Magalina Nr.10, vaduva cu doi copii, cu respect aduc la cunoastinta
Domniei voastre urmatoarele:

In ziua de 16 Septembrie 1945 ora 21,30 am meu anume
Cicerone Ionitoiu student la Facultatea de Litere din Bucuresti, a
fost arestat de organele Politiei Craiova, fara sa stiu motivul
pentru care a fost arestat.-

Susmentionatul meu fiu a mai fost cãutat in nenumãrate
randuri de Politie fãrã a mi se spune pentru ce crime este cãutat,
deoarece eu ca mamã a sa nu stiu sã fi făcut ~~vre-o~~ faptã pedepsitã
de legile actualmente in vigoare.-

Fiul meu este in adevar inscris in organizatia tineretu-
lui National-Tarunist, dar nu a facut si nici nu face vre-o propagan-
da de nici unfel, ci este inscris in aceasta organizatie la fel ca
cei mai multi colegi ai sai.-

Mentionez ca atunci noaptea cand a fost arestat nu mi s'a
spus motivul arestarii si nici unde va fi dus.-

Fata de cle de mai sus, respectuos va rog Domnule Prim
Procuror a dispune ca fiul meu sa fie pus in libertate sau in
cazul ca este scuzat de vre-o faptã infamantã sã fie inaintat de
Politia Parchetului Tribunalului Dolj care va decide asupra vinovã-
tiei sau nevinovatiei sale.-

Primiti va rog Domnule Prim Procuror asigurarea deosebi-
tei mele stime.-

cu toata stima

Moaria Ionitoiu

19-a - av.

Locul de unde am fost rãpit
de NKVD, fosturul de laugã bisericã
Sf. Treime vis à vis de editura „Ramuz”

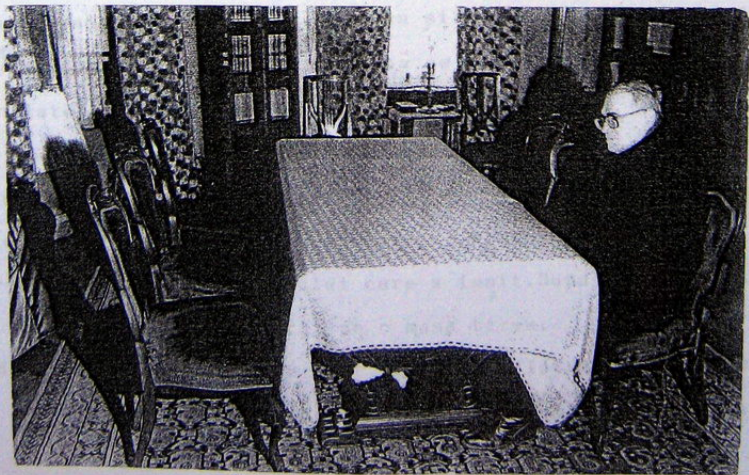

Domniei Sale

Domnului Prim Procuror

În fața fostului sediu N K V D în Craiova
Trei foști deținuți de la stînga la dreapta: Ion ROȘCULESCU,
Cicerone Ionitoiu și Tibesius Tolescu.

Mi-au cerut să merg cu ei pentru o declarație.

La rându-l meu le-am cerut ordinul procurorului, au plecat doi dintre ei și nu după mult timp s-au întors cu mandat de arestare semnat și stampilat. Probabil aveau la masină mandate în alb.

M'am îmbrăcat și am plecat cu ei.

Vecinii urmăreau scena. Mama m'a însoțit până la primul colț (cam 30 m.) și a văzut cele două masini ce așteptau. Am scris în fe-
ta lor pe o bucătică de hârtie numerele mașinilor și am dat-o ma-
mei spunându-i să anuțe pe prof. Ilie Ion că am fost arestat.

Ajuns la Chestura care se găsea lângă Colegiul National Carol I.
Am început de formă un interogatoriu pe care l-au oprit din cau-
za orei târzii urmând să-l continue dimineța.

Pe 17 Sept. a venit mama la prânz cu mâncare și mi-a spus că Ilie
Ion s'a dus la procuratură să vadă motivul. În rest nu s'a întâm-
plat nimic până seara târziu când am fost chemat în birou unde se
găsea Dănescu, Bădică, un civil care vorbea rusește și Mitricof ca-
rezfăcea pe interpretul. Intrebau banalități: cine face parte din de-
legația permanentă, cine scoate ziarul, ce tineri vin pe la club...

Le-am spus că ei știu mai bine ca mine, că au fost la club și
au făcut perchizitie în timpul delegatiei permanente, doar au in-
formatori printre noi și nu facem nimic subversiv.

A intervenit rusu care a spus ceva și translatorul a spus că
am răms^{tot} bandit fascist. Am răspuns că se poate vorbi fără înjurături,

Translatorul a mai spus, de ce nu fac politica lui Anton Alexan-
drescu în loc de a trădătorului de Maniu.

Am răspuns că de A. Alexandrescu n'a auzit nimeni iar pe Maniu
îl știe nu numai Țara, că a făcut unirea României.

Iarăși o injurătură a rusului care a ieșit. După el ceilalți.

Am fost dus să dorm la etaj pe o masă birou.

A doua zi dimineata, pe 18 Sept. comisarul Iatagan mi-a dat
hârtie ca să scriu ce am făcut, unde am fost, ce s'a discutat în se-

dințele din 8 și 14 August.

Am refuzat să scriu, motivând că fac parte dintr'un partid democratic recunoscut de Marile Puteri, partid democratic care luptă pentru libertatea cuvântului, scrisului, și a persoanei, încadrându-se cu activitatea în prevederile Convenției de Armistitiu.

Trei ore am pierdut în această situație și am observat că a venit Mitricof care i-a spus comisarului că a fost pe ^{strada} Gheorghe Chițu și a aranjat.

Iatagan a insistat să răspund la întrebările puse. Până la urmă am luat o coală de hârtie și am scris în scârbă, declarație pe care am găsit-o în dosarul securității și pe care o anexez:

Declarație:

Am plecat la București în vederea examenelor ce trebuiau să înceapă după 15 Sept și pentru a-mi pregăti lucrarea de seminar premergătoare examenului de Istorie Universală. Am părăsit pe 25 Aug.

Nu recunosc nici o scrisoare adresată dlui... în care se zice că am plecat în munti. Deasemenea nu mi se poate aduce vreo vină că am părăsit Craiova pentru că nu am avut domiciliu forțat. Și atâta timp cât am părăsit localitatea, nu am fost prins sau suspectat ca lucrând ilegal, de organele siguranței generale.

Nu am cunostiință de acuzațiile ce se aduc Partidului cu privire la sedința de la 8 August. Referita la sedința din 14 August nu am cunostiință, fiind plecat în jurul Sfintei Mării din localitate. ss. Cicerone Ionitoiu.

Tot pe data de 18 sept. găsesc în dosarul securității, că mama mea a înaintat Primului Procuror următoarea cerere (o anexez):

Subsemnata Maria I. Ionitoiu din Craiova str. General Dragalina nr. 10, văduvă cu doi copii, cu respect aduc la cunostiință: În ziua de 16 Sept. 1945 la orele 21,30 fiul meu anume Cicerone Ionitoiu student la Facultatea de Litere din București a fost arestat de organele Poliției Craiova fără să știu motivul. Susmenționatul meu fiu a fost căutat în nenumărate rânduri de Poliție fără să mi se spună pentru ce este căutat, pentru că eu ca

mamă ~~nu~~ nu știu să fi făcut vre-o faptă pedepsită de legile actuale în vigoare.

Fiul meu este în adevăr înscris în organizația tineretului Național Tărănesc, dar nu a făcut și nici nu face vre-o propagandă de nici un fel, ci este înscris în această organizație la fel ca cei mai mulți colegi ai săi.

Mentionez că atunci noaptea când a fost arestat nu mi s'a spus motivul arestării și nici unde va fi dus.

Față de cele de mai sus, respectos vă rog Domnule Prim Procuror a dispune ca fiul meu să fie pus în libertate sau în cazul că este acuzat de vre-o faptă infamantă să fie înaintat de Poliție Parchetului Tribunalului Dolj care va decide asupra vinovăției sau nevinovăției sale... Cu stimă, ss. Maria Ionitoiu.

În ziua de 21 Septembrie 1945 am fost dus la anchetă și de data aceasta erau prezenți Dănescu, Bădică, rusul (căp. Petrov Vasiliev) și un interpret cu accent baarabean.

Au urmat aceleași întrebări, repetate și în rusă și amenințat că nu vreau să recunosc că desfășor activitate fascistă contra URSS.

Spre miezul nopții au plecat și am rămas cu comisarul Moldoveanu,

Acesta a scris următorul Proces Verbal:

Astăzi 21 Septembrie 1945 orele 23,20, Noi Comisar Ion Moldoveanu de serviciu la Chestura Politiei Craiova.

Astăzi, data și ora de mai sus am primit ordin verbal dela dl. Chestor Bădică Ilie de a face prezentul proces verbal de punere în libertate a reținutului Ionițoiu I. Cicerone Aristotel Traian de profesie student domiciliat în Craiova str. General Dragalina nr. 10.

Bazăt pe cele de mai sus am lăsat liber pe numitul după ce și-a luat tot ce a avut asupra sa. Semnat I. Moldoveanu, doi asistenți și reținutul C. Ionitoiu. (anexez copia declarației din dosarul I.32 vol.5, pag.43). Am protestat cu privire la ora care era 24,30, dar nu s'a modificat nimic.

RĂPIT DE RUSI

Bucuros că mă eliberează mi-am luat vesela în care mama îmi adu-sese mâncare și am plecat schiopătând din cauza pantofilor care mă strângeau, picioarele erau umflate.

M-am oprit în fața sigurantei făcându-mi planul pe unde să merg dar nu se vedea nimeni, probabil din cauza orei târzii și a fricii de ruși care făceau tot felul de bestemății. Eram la un an doar de când venise ministrul de interne rus-Serov) și îngrozise orașul prin arestările efectuate și măsurile barbare introduse de NKVD.

Am ales drumul cu circulație mai mare și trecând prin fața Colegiului Carol I m'am îndreptat spre Prefectură, pe trotuarul bisericii Sf. Treime. Poate am făcut vreo 30-40 m. și din față am vă-

zut venind un cetăţean, iar din spate o maşină din care în momentul când a ajuns în dreptul meu au sărit două persoane. Eram chiar vis à vis de editura Ramuri. Cei doi erau căpitanul Petrov și translatorul, iar cel din față tot rus. Ei, vezi că ți-ai dat drumul mi s'a adresat translatorul.

Cum să nu-mi dea dacă n'am nici o vină!, am răspuns.

Hai să te ducem până acasă că e târziu .

Nu am nevoie, merg pe jos. N'am apucat să pornesc și m'am pomedit aruncat pe sus în maşină, auzind cum s'a spart unul din vasele de pământ ars, când am căzut grămadă pe banca din spate. Căpitanul s'a așezat lângă șofer iar eu încadrat de ceilalți doi. Politrucul mi-a atras atenția să stau liniștit în timp ce celălalt m'a făcut să simt teava pistolului în ceafă.

Masina avea perdele și a pornit în trombă.

Gândul mi-a fugit imediat la semnarea procesului verbal de eliberare și ora mai ales. Mișcând capul ca să-mi sterg nasul am simțit teava rece... M'am trezit din buimăceală și gândul mi-a fugit la hotărîrea ce voi lua față deșigur, de discuțiile ce vor urma. M-am decis la răspunsuri scurte și negare ca la siguranță.

Deodată mașina a virat și am intrat într'o curte de pe str. Buzesti în casa boierească a lui Ion Vărvoreanu, unde astăzi este instalată cancelaria Mitropoliei Olteniei.

M-au dat jos și am intrat la parterul clădirii, într'o cameră mare ce servea drept birou.

Căpitanul Petrov Vasiliev s'a așezat la masă și de partea celălaltă eu cu translatorul. În fața ochilor mi s'a fixat o lampă electrică din care a tășnit un fascicol puternic de lumină. Nu mai vedeam nimic.

Ei, acum ai să spui tot ce n'ai vrut să declari la românii voștri, sau dispari într'o gură de canal, mi s'a adresat rusul. Se mai auzise la Craiova despre astfel de isprăvi. Deci, originea era aici.

N'am de adăugat nimic în plus, am răspuns.

Cum n'ai să adaugi, când acolo n'ai spus nimic.

Pentru că n'am avut ce spune.

Esti un bandit, un fascist, nu-ți dai seama că viața îți este în mâna mea?

Nu mă mai interesează nimic și puteți face ori ce.

S'a ridicat după scaun și mi-a dat câțiva pumni; am căzut, s'a re-
pezit cu picioarele dând ca într'o minge, până a obosit și a strigat: "Ia-l de aici pe fascist!"

Am fost coborât în subsol, într'o încăpere fără ferestre, lungă de vreo 4 m și lată de 1,5 m. În spatele meu s-au tras niste gratii de fier și dincolo de ele s'a postat un mongol, cu ochii oblici și cu balalaica gata de acțiune.

Pe jos ciment, nimic altceva. N'aveai pe ce sta. Am făcut câțiva pași în stânga, câțiva în dreapta, dar eram frânt de oboseală și capul mă durea îngrozitor. M-am apropiat de gratii: dincolo era o mătură. Mongolul se uita la mine. Am arătat cu degetul spre mătură. Nici n'a clipit. Mi-am luat inima în dinți, am băgat mâna printre gratii, am apucat-o și am tras mătura la mine. Mongolul n'a făcut nici un gest. Am pus-o într'un colț, m-am așezat pe ea având colțurile încăperii drept somieră. Am adormit, nu știu cât. M'am trezit mișcat de politruc care m-a luat sus în birou.

Lumina era aprinsă. Afară nu se luminase încă. Să fi fost poate ora 6. Spre ochi mi s'a îndreptat fascicolul de lumină.

-Hei, te-ai gândit? mi-a zis căpitanul.

-N'am la ce să mă mai gândesc.

-Tot fascist ai rămas. Un bandit ca și moșneagul de Maniu. Crede-ți că vă merge cu minciuna să mai mintiți poporul?!

-Nu mă mai interesează nimic și puteți face orice. N-am casă, n-am masă, n-am ce pierde, dacă asta înseamnă viața.

-Dar aici unde stai?

-Am stat la mama. E bătănă, îngrijeste de un frate bolnav și de

aceia am plecat, ca să nu mai fiu si eu o povară în plus.

- Te-ai dus și ai făcut cârdășie cu burghezii în loc să mergi cu Anton Alexandrescu care reprezintă țărănimea.

-N-am auzit de acest nume nici eu si nici ceilalti români. Noi știm numai de Mihalache si Maniu care au reprezentat si reprezintă interesele poporului.

-Tot bandit ai rămas. Iael de aici, s'a răstit la politruc.

M-a dus în subsol, în aceiasi încăpere. Se schimbase paza. Nu mai avea ochii oblici, dar semăna a tătar.

M-am mai plimbat puțin si m-am asezat în colțul meu. Nu puteam să-mi dau seama de timp fiincă de afară nu intra nici un "zâmbet" al zilei. Am ațipit puțin.

M-a trezit politrucul care a venit cu doi cârnați calzi și o bucată de pâine imbiindu-mă să mănânc.

N-am vrut.

-Ia, că n'au nimic, nu sunt otrăviti. Și ca să dovedească a rupt dintr'unul si a gustat.

După o altă bucată de timp nemăsurată a revenit politrucul îmbrăcat, cu cravată si cu o bucată de hârtie de caiet în mână.

Mi-a întins-o zicându-mi să scriu. Ce? am întreba?

Scrie acasă mamei că esti sănătos, te găsești la un prieten și să nu fie îngrijorată.

-De ce să mint pe mama când eu sunt aici la voi și când ea este acum plecată cu mâncare la politie. Acolo o să constate că nu sunt si o să fie destul de îngrijorată când ^ovi se arate și hârtia iscălită că am fost eliberat de aseară. Nu scriu.

Căutam să câstig timp, să-mi păstrez calmul și să văd cum e mai bine să procedez.

A plecat sus si după puțin timp s'a reîntors cu căpitanul care mi-a zis:

Sc

Scrie mamei că esti la un prieten în jurul orasului și să nu

fie îngrijorată. El o să ducă biletul, o s'o asigure că esti sănătos și o s'o liniștească. Si să scri așa cum obisnuiești s'o faci totdeauna, să nu lasi impresia că ai fost forțat.

Am luat hârtia și am început să scriu într'un fel din care să reiasă că cele scrise nu sunt adevărate. Fiecare rând îl începeam cu literă mare, ca la poezie, și la sfârșit am încheiat cu "la revedere".

Gândeam că era singurul mijloc de a-i atrage atenția, mai ales că mama nu știa decât să iscălească. În primele clase primare nu ne-am dat seama că mama nu știe carte. Ea ne puna să învățăm, ea ne asculta, ne mai puna încă odată să citim și vedea dacă repetam la fel. La socoteli nimeni n-o înșela și făcea cu noi adunări și scăderi. Era de o inteligentă și prezentă de spirit ce depășea pe multi școliti.

Asa s'a întâmplat și acum. Peste câteva ore a venit politrucul zâmbind spunându-mi că a dat scrisoarea mamei care s'a bucurat mult că n'am uitat s'o anunț.

După ce am ieșit mama mi-a spus că și-a dat seama că sunt la rusi după cum l-a văzut pe basarabean, iar când fratele a citit "poezia" și încheierea cu la revedere fără iscălitură au avut certitudinea că sunt în mâna lor. Imediat s'a dus la Ilie Ioan și a dus scrisoarea-poezie.

Acestea erau primele semnale date afară, dar eu rămâneam în pumnii și cismele NKVD-iste. Seara am fost din nou dus la anchetă și după o listă pe care o avea Petrov în față mă întreba ba de unul, ba de altul. Si eu nu știam decât pe cei pe care îi găsisese siguranța când făcuseră perchezitia și nimic în plus... O altă intrare care mi-a deschis ochii asupra turnătorului a fost aceea: Cu cine voiam să colaborez ca să introduc elemente în sânul partidului comunist din Craiova? Atunci mi-am dat seama că Marin Stănculescu fostul meu coleg mi-a spus că la el stă cu chirie un tânăr, parcă pictor-scenograf care e membru al P.C.R. și prin el poate afla

multe lucruri ce se întâmplă acolo. Deasemenea mi-am dat seama că se accentuau întrebările pe singura dată când am fost eu și acest Stănculescu și eram surprins că pe 4 August când s'a încercat introducerea materialului provocator, el a rămas indiferent. Am gândit că acum, prin mine încercau să dovedească că noi PNT-ul urmăream să introducem agenți în p.c.r-ul Craiovean.

Rămânând pe aceiași poziție de necunoaștere a lucrurilor "provocatoare" căpitanul Petrov s'a repezit la mine cu pistolul și a început să mă bată și să mă joace în picioare, până am rămas o masă de carne însângerată și inconstientă. M-am trezit în subsol pe cimentul plin de apă. Turnaseră apă pe mine ca să-mi revin. Eram buimac.

Târziu în noaptea, după ce îmi revenisem și făcusem ceva pași prin încăperea a venit politrucul și m-a luat trecându-mă strada în altă casă boierească, a lui Pleșa în care se instalase Comenduirea pieței rusești. Acolo la subsol am fost introdus într'o cameră în care se găseau 3 saltele pe ciment și două persoane.

Unul era tărăn basarabean de peste 70 de ani arestat din Băilești și probabil se intenționa să-l trimită înapoi ca cetățean sovietic. Era aici de 2 luni și probabil se aștepta un transport mai mare.

Al doilea era un austriac, cadru universitar la Conservatorul din Viena în vârstă de vreo 35 de ani. Rămăsese după 23 August 1945 ascuns cu concursul profesorului de franceză C.D. Fortunescu într'o seră unde se îmbolnăvisese. Profesorul reușise prin relații și pe nume fals ca să-l interneze în spital. Vândut de o infirmieră a fost ridicat într'o noapte de NKVD și adus aici unde se găsea de 6 luni de zile așteptând să fie trimis în Siberia,